

Tulevaisuus Amerikalle ja 18. heinäkuuta 2020 – Numero yksi

Liiton luolamiehet: Mooses ja Elia maailman lopussa

Jeff Pippenger
2023-08-23

Mooses ja Elia ovat profeetallisia symboleja, jotka voidaan asiayhteydestä riippuen ymmärtää kumpikin yksittäisenä symbolina, tai ne voidaan myös ymmärtää symbolina, joka sisältää molemmat profeetat. Kahden todistuksen nojalla asia vahvistetaan, ja Ilmestyskirjan luvussa yksitoista Mooses ja Elia edustavat Vanhan ja Uuden testamentin kahta todistajaa. Kirkastusvuorella, joka edustaa Kristuksen toista tulemistä, kaksinainen symboli edustaa sekä sunnuntailakriisin sataneljääkymmentäneljätuhatta (Elia) että marttyyreja (Mooses). Yhdessä symbolina, Hoorebin luolassa, he edustavat Jumalan kansaa maailman lopussa, joka ”kuulee”, ”lukee” ja ”pitää” sen sanoman, joka on Jumalan luonteen ilmestys ja joka sisältää voiman muuttaa laodikealaisen filadelfialaiseksi. Pian tulee (hyvin pian) hetki, jolloin ei enää ole mahdollista, että tyhvät laodikealaiset adventistit hankkisivat itselleen sitä ”öljyä”, jota tarvitaan vastattaessa oikein huutoon: ”Katso, Ylkä tulee.”

Ja Mooses sanoi Herralle: ”Katso, sinä sanot minulle: Vie tämä kansa ylös; mutta et ole antanut minun tietää, kenet lähetät minun kanssani. Kuitenkin olet sanonut: Minä tunnen sinut nimeltä, ja sinä olet myös saanut armon minun silmieni edessä. Jos siis olen saanut armon sinun silmiesi edessä, osoita minulle nyt tiesi, että tuntisin sinut, jotta löytäisin armon sinun silmiesi edessä; ja muista, että tämä kansa on sinun kansasi.” Ja hän sanoi: ”Minun läsnäoloni käy sinun kanssasi, ja minä annan sinulle levon.” Ja hän sanoi hänelle: ”Ellei sinun läsnäolosi käy minun kanssani, älä vie meitä pois täältä. Sillä mistä muutoin täällä tunnettaisiin, että minä ja sinun kansasi olemme saaneet armon sinun silmiesi edessä? Eikö siitä, että sinä kuljet meidän kanssamme? Niin me olemme erotetut, minä ja sinun kansasi, kaikista kansoista, jotka ovat maan päällä.” Ja Herra sanoi Moosekselle: ”Tämänkin, minkä olet puhunut, minä teen; sillä sinä olet saanut armon minun silmieni edessä, ja minä tunnen sinut nimeltä.” Ja hän sanoi: ”Minä rukouilen sinua, anna minun nähdä sinun kirkkautesi.” Ja hän sanoi: ”Minä annan kaiken hyvyteni kulkea sinun ohitsesi ja julistan sinun edessäsi Herran nimen; ja minä olen armollinen kenelle olen armollinen, ja osoitan laupeutta kenelle osoitan laupeutta.” Ja hän sanoi: ”Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan ihminen voi nähdä minua ja jäädä eloon.” Ja Herra sanoi: ”Katso, minun luonani on paikka, ja sinä saat seistä kalliolla. Ja kun minun kirkkauteni kulkee ohi, minä panen sinut kallion halkeamaan ja peitän sinut kädelläni, kunnes olen kulkenut ohi. Sitten minä otan käteni pois, ja sinä saat nähdä minun selkäpuoleni; mutta minun kasvojani ei saa nähdä.” Ja Herra sanoi Moosekselle: ”Hakkaa itsellesi kaksi kivitaulua, ensimmäisten kaltaista, niin minä kirjoitan näihin tauluihin ne sanat, jotka olivat ensimmäisissä tauluissa, jotka sinä murskasit. Ole valmis aamuksi, ja nouse aamulla Siinain vuorelle ja astu siellä minun eteeni vuoren huipulla. Älköön kukaan nousko sinun kanssasi, älköönkään ketään näkykö koko vuorella; älkööt myöskään lampaat tai raavaat käykö laitumella sen vuoren

edustalla.” Ja hän hakkasi kaksi kivitaulua, ensimmäisten kaltaista; ja Mooses nousi varhain aamulla ja nousi Siinain vuorelle, niin kuin Herra oli häntä käsenyt, ja otti käteensä ne kaksi kivitaulua. Ja Herra astui alas pilvessä ja seisoi hänen kanssaan siellä ja julisti Herran nimeä. Ja Herra kulki hänen ohitsensa ja julisti: “Herra, Herra Jumala, laupias ja armollinen, pitkämielinen ja suuri hyvydessä ja totuudessa, joka säilyttää laupeuden tuhansille, antaa anteeksi pahat teot, rikkomuksen ja synnin, mutta ei suinkaan jätä rankaisematta; joka kostaa isien pahat teot lapsille ja lastenlapsille kolmanteen ja neljanteen polveen.” Ja Mooses kiirehti, kumarsi päänsä maahan ja rukoili. Ja hän sanoi: “Jos nyt olen saanut armon sinun silmiesi edessä, Herra, niin käyköön minun Herrani, minä rukoilen, meidän keskellämme; sillä tämä on niskurikansa. Anna anteeksi meidän pahat tekemme ja meidän syntimme, ja ota meidät omaksi perintöosaksesi.” Ja hän sanoi: “Katso, minä teen liiton: kaiken sinun kansasi edessä minä teen ihmeitä, joita ei ole tehty koko maan päällä eikä yhdessäkään kansakunnassa; ja kaikki kansa, jonka keskellä sinä olet, saa nähdä Herran työn, sillä se, mitä minä teen sinun kanssasi, on peljättävä asia.” 2. Mooseksen kirja 33:12–34:10.

Mooses edustaa Jumalan kansaa maailman lopussa. He ovat niitä, jotka tutkivan tuomion ”viimeisinä päivinä” pyytävät Jumalaa osoittamaan heille Hänen ”tiensä, että” he voisivat ”tuntea” Jumalan, ja jotka vastaukseksi saavat Jumalalta vastauksen, johon sisältyy lupaus, että Hänen ”läsnäolonsa käy” heidän kanssaan ja että Jumala antaa noille ihmisille ”levon”.

Näin sanoo Herra: Seisokaa teillä ja katsokaa, ja kysykää ikivanhoja polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne. Mutta he sanoivat: Emme sitä vaella. Minä asetin myös vartijoita teidän ylitsenne sanomaan: Kuulkaa pasuunan ääntä. Mutta he sanoivat: Emme kuule. Jeremia 6:16, 17.

Jeremia osoittaa ihmisryhmän, joka kieltäytyy ”näkemästä” ja ”kuulemasta” eikä sen tähden saa sitä ”lepoa”, joka on luvattu niille, jotka etsivät ”hyvää tietä” ja ”vaeltavat sillä”. Jesaja määrittelee tuon levon ”virvoitukseksi”.

Kenelle hän opettaisi tietoa, ja kenelle saattaisi opin ymmärrettäväksi? Niillekö, jotka ovat vieroitettut maidosta ja vedetyt pois rinnoilta? Sillä käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, täällä vähän, siellä vähän. Sillä änkyyttävin huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle. Hän, joka sanoi heille: Tämä on lepo, antakaa väsyneen levätä; ja tämä on virvoitus; mutta eivät he tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, täällä vähän, siellä vähän; että he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Jesaja 28:9–13.

”Lepo” ja ”virkistys” edustavat myöhäissadetta, joka vuodatetaan viimeisen varoitussanoman julistamisen aikana.

”Minulle osoitettiin aika, jolloin kolmannen enkelin sanoma oli päättymässä. Jumalan voima oli levännyt Hänen kansansa yllä; he olivat suorittaneet työnsä ja olivat valmistetut edessään olevaan koetuksen hetkeen. He olivat saaneet myöhäissateen eli virvoituksen Herran kasvojen edestä, ja elävä todistus oli elvytetty. Viimeinen suuri varoitus oli kaikunut kaikkialla, ja se oli kuohuttanut ja raivostuttanut maan asukkaita, jotka eivät tahtoneet ottaa sanomaa vastaan.”

“levon” eli “virvoituksen”, joka on “myöhäissade”, lupaukseen sisältyy se lupaus, joka annettiin Moosekselle luolassa, että Jumalan “läsnäolo” kulkisi Hänen kansansa mukana.

Työ on oleva samanlainen kuin helluntaipäivänä. Niin kuin ”varhaissade” annettiin Pyhän Hengen vuodatuksessa evankeliumin alussa, jotta kallisarvoinen siemen versoisi, samoin ”myöhäissade” annetaan sen lopussa sadon kypsyttämiseksi. ”Niin oppikaamme tuntemaan, niin pyrkikäämme tuntemaan Herran. Hänen ilmestymisensä on varma kuin aamun koitto, ja hän tulee meille kuin sade, kuin kevät- ja syyssade maan päälle.” (Hoos. 6:3.) ”Iloitkaa siis, Siionin lapset, ja riemuitkaa Herrassa, Jumalassanne; sillä hän antaa teille syyssateen vanhurskaudessa, ja hän lähettää teille sateen, sekä syys- että kevätsateen, niin kuin ennen.” (Joel 2:23.) ”Viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, minä vuodatan Henkeäni kaiken lihan päälle.” ”Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.” (Ap. t. 2:17, 21.) Evankeliumin suuri työ ei ole päättävä vähäisempään Jumalan voiman ilmaukseen kuin mikä merkitsi sen alkua. Ennustukset, jotka täyttyivät varhaissateen vuodatuksessa evankeliumin alussa, ovat jälleen täyttyvät myöhäissateessa sen lopussa. Tässä ovat ne ”virvoituksen ajat”, joita apostoli Pietari odotti eteenpäin katsoen sanoessaan: ”Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois [tutkivassa tuomiossa], jotta virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvojen edestä, ja että hän lähettäisi Jeesuksen.” (Ap. t. 3:19–20.)

”Jumalan palvelijat, joiden kasvot loistavat ja säteilevät pyhää antautumista, kiirehtivät paikasta toiseen julistaakseen taivaasta tullutta sanomaa. Tuhansien äänten kautta, kaikkialla maan päällä, annetaan varoitus. Ihmeitä tapahtuu, sairaita parannetaan, ja merkit ja ihmeet seuraavat uskovia. Saatana myös toimii valheellisilla ihmeillä ja saa jopa tulen lankeamaan taivaasta ihmisten nähden. (Ilmestys 13:13.) Näin maan asukkaat johdetaan ottamaan kantansa.” Suuri taistelu, 611, 612.

Pyhän Hengen vuodatus viimeisinä päivinä on saanut esikuvansa Pyhän Hengen vuodattamisesta evankeliumin julistamisen alussa. ”Herran sana heille”, jotka eivät tahdo kuulla, mitä Henki seurakunnille sanoo, oli se profeetallinen periaate, jonka mukaan yksi profeetallinen historianlinja liitetään toiseen profeetalliseen historianlinjaan maailman lopun havainnollistamiseksi. Se ei ole mitään vähempää kuin periaate, jonka mukaan asian loppu havainnollistetaan sen alulla. Tyhmät laodikealaiset seitsemännen päivän adventistikansan jäsenet hylkäävät tämän profeetallisen säännön. Kun se hyväksytään, Jumala voi ”opettaa tietoa”, jonka Daniel osoittaa lisääntyvän lopun aikana ja jonka juuri saman tiedon Hoosea sanoo Jumalan kansan joutuvan tuhon omaksi sen hylkäämisen tähden. Se ryhmä Jesajassa ja Jeremiassa, joka kieltäytyy kuulemasta tai näkemästä, hylkää ”virvoituksen”, joka on se ”lepo”, jonka Jumala lupaa antaa ”viimeisten päivien” kansalleen, jotta he voisivat turvallisesti selviytyä päivien lopun kriisistä.

Se ”Herran nimi” (luonne), jonka Jumala julisti Moosekselle, oli se, että ”Herra, Herra Jumala”, on ”laupias ja armollinen, pitkämielinen ja suuri hyvydessä ja totuudessa”. Hänen luonteensa on laupeus ja totuus. Totuus, joka edustaa Hänen luonnettaan, liittyy aina Hänen laupeuteensa, sillä kukaan ei ymmärrä Hänen totuuttaan, ellei Jumala ensin osoita heitä kohtaan laupeuttaan, sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat vailla Jumalan kirkkautta (luonnetta). Sen totuuden, että Jeesus

Kristus on Alfa ja Omega, tunnistavat ja pitävät ne, joille Jumala on antanut anteeksi heidän pahat tekonsa ja syntinsä. Tuo anteeksianto tapahtuu tutkivan tuomion viimeisissä vaiheissa. Ne, joita kohtaan Hän osoittaa laupeuttaan ja siten antaa anteeksi heidän syntinsä, Hän ottaa perintöosakseen ja tekee heidän kanssaan liiton.

”Tämän maan historian viimeisinä päivinä Jumalan liitto hänen käskynsä pitävän kansansa kanssa on uudistettava.” Review and Herald, 26. helmikuuta 1914.

Kaikki profeetat, Mooses mukaan luettuna, osoittavat tutkivan tuomion viimeiset päivät, jolloin Jumala uudistaa liittonsa niiden kanssa, jotka on tunnistettu niiksi sadaksineljäksikymmeneksineljäksituhanneksi. Ja kun tuo liitto vahvistetaan, Jumala ”tekee ihmeitä, joiden kaltaisia ei ole tehty koko maassa eikä yhdessäkään kansassa; ja kaikki kansa, jonka keskellä sinä olet, saa nähdä Herran työn, sillä peljättävää on se, mitä minä teen sinun kanssasi.”

Mooseksen luolassa kokema kokemus Hoorebin vuorella, joka tunnetaan myös Siinain vuorena, sijoittui Mooseksen kamppailun yhteyteen Jumalan kansan kanssa. Hänen kamppailunsa koski sen tehtävän täyttämistä, jonka Jumala oli hänelle antanut. Mooses oli kamppailussa Jumalan sanoman tähden maailmalle. Juuri ennen kuin Herra osoitti kirkkautensa Moosekselle, näemme Mooseksen käyttävän järkiperusteita Herraa vastaan ja esittävän, että jos Herra hävittäisi kapinalliset, jotka olivat juuri tanssineet Aaronin kultaisen vasikan ympärillä, kapinallisten hävittäminen hävittäisi sen sanoman, joka ilmensi Jumalan voimaa.

Ja Herra sanoi Moosekselle: Minä olen nähnyt tämän kansan, ja katso, se on niskurikansa. Anna siis minun olla, että vihani syttyisi heitä vastaan ja minä hävittäisin heidät; mutta sinusta minä teen suuren kansan. Mutta Mooses rukoili Herraa, Jumalaansa, ja sanoi: Herra, miksi vihasi syttyisi omaa kansaasi vastaan, jonka olet tuonut pois Egyptin maasta suurella voimalla ja väkevällä kädellä? Miksi egyptiläiset saisivat sanoa: Pahaa tarkoittaen hän vei heidät pois, surmataakseen heidät vuorilla ja hävittääkseen heidät maan päältä? Käänny pois vihasi hehkusta ja kadu tätä pahaa, jonka aiot tehdä kansallesi. Muista Aabrahamia, Iisakia ja Israelia, palvelijoitasi, joille vannoit oman itsesi kautta ja sanoit heille: Minä teen teidän jälkeläisistänne lukuisat kuin taivaan tähdet, ja koko tämän maan, josta olen puhunut, minä annan teidän jälkeläisillenne, ja he perivät sen iankaikkisesti. Ja Herra katui sitä pahaa, jonka hän oli aikonut tehdä kansalleen. 2. Moos. 32:9–14.

Mooseksen luolakokemukseen sisältyy sanoma, jonka esittämiseen maailmalle Mooses oli asetettu. Todistus siitä, että Herra kulki Mooseksen ohi ja julisti luonteensa, sijoittuu Jumalan kapinallista (Laodikean) kansaa koskevan sisäisen sanoman yhteyteen, ja Elian luolakokemuksen asiayhteys sijoitettiin hänen taisteluunsa Iisebeliä vastaan, eli Yhdysvaltojen, paaviuden ja Yhdistyneiden kansakuntien kolminkertaista liittoa vastaan. Toinen edustaa seurakunnalle annettua sisäistä sanomaa, toinen maailmalle annettua ulkoista sanomaa, mutta Mooseksen ja Elian kaksi todistajaa ovat samassa Hoorebin luolassa, ja molemmat ovat edustettuina luolassa maailman lopussa.

Ja Ahab kertoi Iisebelille kaiken, mitä Elia oli tehnyt, ja myös, kuinka hän oli tappanut kaikki profeetat miekalla. Silloin Iisebel lähetti sanansaattajan Elian luo sanomaan: Näin tehkööt

minulle jumalat ja vielä enemmänkin, ellen huomenna tähän aikaan tee sinun hengellesi samoin kuin yhden heistä hengelle. Kun hän sen näki, hän nousi ja lähti pelastamaan henkeään; ja hän tuli Beersebaan, joka kuuluu Juudalle, ja jätti palvelijansa sinne. Mutta itse hän kulki päivänmatkan erämaahan ja tuli ja istuutui kinsteripensaan alle; ja hän pyysi itselleen kuolemaa ja sanoi: Riittää jo; ota nyt, Herra, minun henkeni, sillä en ole isiäni parempi. Ja kun hän makasi ja nukkui kinsteripensaan alla, katso, silloin enkeli kosketti häntä ja sanoi hänelle: Nouse ja syö. Ja hän katsoi, ja katso, hänen päänsä vieressä oli hiilillä paistettu leipäkakku ja vesiastia. Ja hän söi ja joi ja asettui jälleen makuulle. Ja Herran enkeli tuli toisen kerran takaisin, kosketti häntä ja sanoi: Nouse ja syö, sillä matka on sinulle liian pitkä. Niin hän nousi, söi ja joi, ja sen ruoan voimassa hän vaelsi neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä Jumalan vuorelle Hoorebille. Ja hän tuli sinne eräaseen luolaan ja yöpyi siellä; ja katso, Herran sana tuli hänelle, ja Hän sanoi hänelle: Mitä sinä täällä teet, Elia? Ja hän sanoi: Minä olen kiivaillen kiivaillut Herran, sotajoukkojen Jumalan, puolesta; sillä israelilaiset ovat hyljänneet sinun liittosi, kukistaneet sinun alttarisi ja tappaneet sinun profeettasi miekalla; ja minä yksin olen jäänyt jäljelle, ja he väijyvät henkeäni ottaakseen sen pois. Ja Hän sanoi: Mene ulos ja asetu vuorelle Herran eteen. Ja katso, Herra kulki ohitse, ja suuri ja voimakas tuuli halkoi vuoret ja särki kalliot Herran edessä; mutta Herra ei ollut tuulessa. Ja tuulen jälkeen tuli maanjäristys; mutta Herra ei ollut maanjäristyksessä. Ja maanjäristyksen jälkeen tuli tuli; mutta Herra ei ollut tulessa. Ja tulen jälkeen kuului hiljainen, hienoinen ääni. Ja kun Elia sen kuuli, hän peitti kasvonsa vaippaansa, meni ulos ja asettui luolan suulle. Ja katso, hänelle tuli ääni, joka sanoi: Mitä sinä täällä teet, Elia? Ja hän sanoi: Minä olen kiivaillen kiivaillut Herran, sotajoukkojen Jumalan, puolesta; koska israelilaiset ovat hyljänneet sinun liittosi, kukistaneet sinun alttarisi ja tappaneet sinun profeettasi miekalla; ja minä yksin olen jäänyt jäljelle, ja he väijyvät henkeäni ottaakseen sen pois. Ja Herra sanoi hänelle: Mene, palaa tietäsi Damaskoksen erämaahan; ja kun tulet perille, voitele Hasael Aramin kuninkaaksi. Ja Jeehun, Nimsin pojan, voitele Israelin kuninkaaksi; ja Elisan, Saafatin pojan, Abel-Meholasta, voitele profeetaksi sijaasi. Ja tapahtuu, että sen, joka pääsee pakoon Hasaelin miekkaa, surmaa Jeehu; ja sen, joka pääsee pakoon Jeehun miekkaa, surmaa Elisa. Mutta minä olen jättänyt jäljelle Israeliin seitsemäntuhatta, kaikki ne polvet, jotka eivät ole notkistuneet Baalille, ja jokaisen suun, joka ei ole häntä suudellut. 1. Kuninkaiden kirja 19:1–18.

Elia luolakokemus edustaa profeetan masentuneisuutta sanoman suhteen sekä sitä vaikutusta kohtaan, joksi hän koki sanomansa ja työnsä. Mooses puolusti Jumalan ilmoitettua sanomaa, mutta Elia oli luopunut sanomasta. Kyseessä on sama sanoma, sillä erotuksella, että toinen koskee seurakuntaa sisäisesti ja toinen seurakunnan ulkopuolta. Kuitenkin profeetallisesti ne yhdessä havainnollistavat Ilmestyskirjan kahdeksantoista kaksitahoista sanomaa. Se, mitä minun on korostettava kaikkien luolaan liittyvien totuuksien osalta, on se, että ”viimeisinä päivinä” kummassakin tapauksessa ilmenevä masentuneisuus kohdistuu sanomaan ja sen vaikutukseen.

Mooses ja Elia edustavat kumpikin niitä, jotka ”kuulevat” ja ”näkevät” ”äänen”, joka on ”Herran sana”. Tuo ”sana” edustaa Hänen laupeuden ja totuuden luonnettaan. Myös psalmista pyytää, että hänelle osoitettaisiin Jumalan lapeus, joka on Hänen luonteensa. Nähdäkseen Hänen ”laupeutensa” psalmista lupaa ”kuulla”, mitä Henki seurakunnille sanoo.

Musiikinjohtajalle. Koorahin poikien psalmi. Herra, sinä olet ollut suosiollinen maalles; sinä olet kääntänyt Jaakobin kohtalon [palauttanut hänen vankeutensa]. Sinä olet antanut anteeksi kansasi pahat teot, sinä olet peittänyt kaikki heidän syntinsä. Sela. Sinä olet ottanut pois kaiken vihasi; sinä olet kääntynyt pois vihasi kiivaudesta. Palauta meidät, sinä pelastuksemme Jumala, ja anna vihasi meitä kohtaan lakata. Oletko sinä oleva vihainen meille iäti? Venytäkö vihasi sukupolvesta sukupolveen? Etkö sinä virvoita meitä jälleen, että kansasi saisi iloa sinussa? Osoita meille armosi, Herra, ja anna meille pelastuksesi. Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra, puhuu; sillä hän puhuu rauhaa kansallensa ja hurskaillensa; mutta älkööt he enää palatko hulluuteen. Totisesti, hänen pelastuksensa on lähellä niitä, jotka häntä pelkäävät, että kirkkaus asuisi meidän maassamme. Armo ja totuus kohtaavat toisensa; vanhurskaus ja rauha antavat suudelman toisilleen. Totuus versoo maasta, ja vanhurskaus katsoo alas taivaasta. Herra myös antaa sen, mikä hyvää on, ja meidän maamme antaa satonsa. Vanhurskaus käy hänen edellensä ja asettaa meidät hänen askeltensa tielle. Psalmi 85:1–13.

Huomaa, että ”laupeus ja totuus” (ja ”totuus” on se heprean sana ’emet’, johon olemme viitanneet), jotka synnyttävät vanhurskauden ja rauhan, ovat ”suudelleet” toisiaan. Ne ovat liittyneet yhteen. Psalmista sijoittaa laulunsa tutkivan tuomion viimeisiin päiviin, jolloin Jumala on ”antanut anteeksi” kansansa ”vääryyden”. Pyyntönä on, että Herra ”virvoittaisi” kansansa.

”Herätyksen ja uskonpuhdistuksen on tapahduttava Pyhän Hengen palvelutyön alaisuudessa. Herätys ja uskonpuhdistus ovat kaksi eri asiaa. Herätys merkitsee hengellisen elämän uudistumista, mielen ja sydämen voimien virkoamista, ylösnousemusta hengellisestä kuolemasta. Uskonpuhdistus merkitsee uudelleenjärjestystä, muutosta ajatuksissa ja käsityksissä, tavoissa ja käytännöissä. Uskonpuhdistus ei tuota vanhurskauden hyvää hedelmää, ellei se ole yhteydessä Hengen herätykseen. Herätyksen ja uskonpuhdistuksen on tehtävä niille määrätty työnsä, ja tätä työtä tehdessään niiden on yhdistyttävä.” Selected Messages, kirja 1, 128.

Psalminlaulajan pyytämä ”elvytys” ilmaisee pyynnön sellaiselta, joka tietää olevansa kuollut. Se elvytys, jota psalminlaulaja pyytää, on laodikealaiselle sangen vaikea pyyntö esittää, sillä laodikealainen ei tiedä olevansa hengellisesti kuollut; mutta jos hän ei olisi, hänen ei tarvitsisi tulla elvytetyksi. Elvytys toteutuu suostumalla ”kuulemaan, mitä Jumala, Herra, puhuu”, eikä minkään muun työn tulisi käydä sen edelle, että varmistamme sen elvytyksen, joka tulee, kun Pyhä Henki asuu meissä.

”Todellisen jumalisuuden elpyminen keskuudessamme on suurin ja kiireellisin kaikista tarpeistamme. Sen etsimisen tulisi olla ensimmäinen tehtävämme.” Selected Messages, book 1, 121.

Puhuessaan Ilmestyskirjasta sisar White toteaa seuraavaa.

”Kun me kansana ymmärrämme, mitä tämä kirja merkitsee meille, keskuudessamme nähdään suuri herätys.” Testimonies to Ministers, 113.

Sana ”herätys” määritellään merkitsevän elämään palauttamista. Niiden, jotka on valittu kuulumaan sadan neljänkymmenen tuhannen joukkoon, täytyy ensin tunnistaa, että he ovat

kuolleita ja tarvitsevat herätyksen. Se tosiasia, että sata neljäkymmentäneljätuhatta ovat kuolleita, on merkittävä osa sitä sanomaa, joka sinetöidään auki juuri ennen armonajan päättymistä. Meillä on paljon enemmän sanottavaa tästä totuudesta. Se, mikä herättää heidät eloon, on se ”armo”, jonka Jumala ojentaa heille, kun Hän ”virvoittaa” heidät ja antaa heille vanhurskautensa. Se, mikä herättää heidät eloon, on totuus, että Jeesus on Alfa ja Omega, ja tämä ymmärrys synnyttää heissä ”rauhan”, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Lupausta kuuluu, että ”totuus” ”versoo maasta”. Se sanoma, jota kuvataan ”totuutena” ja joka on Alfa ja Omega, saa alkunsa Yhdysvalloissa, sillä se versoo ”maasta”. Alun sanoma tuli Yhdysvalloista, ja lopun sanoma versoo samasta paikasta.

Kun Jumalan luolamiehiä koskeva asiayhteys on vertauskuvallinen, tarkastelemme muita profeettoja, jotka ovat olleet vertauskuvalisissa luolassa. Jeesus samasti Johannes Kastajan Eliaan, ja Johannes oli vankilassa silloin, kun hänen täytyi saada tietää, oliko Jeesus se tuleva Messias. Hänen täytyi saada tietää Jeesuksen todellinen luonne. Hänen täytyi saada tietää, oliko se sanoma, jota hän oli julistanut, ja se sanoma, jota Jeesus edelleen julisti, todellinen sanoma. Hän lähetti opetuslapsensa esittämään Jeesukselle tämän kysymyksen, ja Jeesus sivuutti heidän kysymyksensä ja ryhtyi osoittamaan heille kirkkautensa.

Näin päivä kului, ja Johanneksen opetuslapset näkivät ja kuulivat kaiken. Lopulta Jeesus kutsui heidät luokseen ja käski heidän mennä kertomaan Johannekselle, mitä he olivat nähneet, lisäten: ”Autuas on se, joka ei loukkaannu minuun.” Luuk. 7:23. Todistus hänen jumaluudestaan ilmeni siinä, kuinka se vastasi kärsivän ihmiskunnan tarpeisiin. Hänen kirkkautensa tuli näkyviin hänen alentumisessaan meidän alhaiseen tilaamme.

”Opetuslapset veivät sanoman, ja se riitti. Johannes muisti Messiaasta annetun profetian: ’Herra on voidellut Minut julistamaan ilosanomaa nöyrille; Hän on lähettänyt Minut sitomaan särjetyt sydämet, kuuluttamaan vapautusta vangituille ja vankilan ovien avautumista sidotuille; kuuluttamaan Herran otollista vuotta.’ Jesaja 61:1, 2. Kristuksen teot eivät ainoastaan osoittaneet Häntä Messiaaksi, vaan ilmaisivat myös, millä tavoin Hänen valtakuntansa oli perustettava. Johannekselle avautui sama totuus, joka oli tullut Elialle autiomaassa, kun ’suuri ja väkevä tuuli halkaisi vuoret ja murskasi kalliit Herran edessä; mutta Herra ei ollut tulessa. Tuulen jälkeen tuli maanjäristys; mutta Herra ei ollut maanjäristyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tuli; mutta Herra ei ollut tulessa;’ ja tulen jälkeen Jumala puhui profeetalle ’hiljaisessa, pienessä äänessä’. 1 Kuninkaiden kirja 19:11, 12. Samoin Jeesuksen oli tehtävä työnsä, ei aseiden kalskeella eikä valtaistuinten ja valtakuntien kumoamisella, vaan puhumalla ihmisten sydämille armollisen ja uhrautuvan elämän kautta.” Aikakausten Toivo, 217.

Jumalan voima välittyy Hänen Sanansa kautta. Se toimitetaan ”ihmisten sydämiin”. Se oli ”hiljaisen, hienon äänen” opetus. Elia sanoma on kuitenkin ulkoinen sanoma, joka yksilöi Jumalan kansan ulkopuolella olevat voimat. Kristus ilmoitti Elialle, että ”viimeisinä päivinä” Hänen sanassaan on se paikka, missä voima sijaitsee, mutta ”aseiden kalske ja valtaistuinten ja valtakuntien kumoutuminen”, joita edustavat hävittävä tuuli, maanjäristys ja tuli, kuvaavat kolmea niistä ulkoisista voimista, joita Ilmestyskirjassa esitetään ja joiden kanssa Jumalan kansa joutuu kohtaamaan. Hävittävä ”tuuli” on islamin vertauskuva raamatullisessa profetiassa. ”Maanjäristys” on Ranskan vallankumouksen kapina ja anarkia. ”Tuli” on Sodoman ja Gomorran päälle tuotu

hävitys. Elia oli paennut paavillista valtaa päästäkseen luolaan, joten Herra ilmaisi hänelle, että kaikista niistä pahoista voimista huolimatta, jotka muodostavat maailman lopun kriisin, Jumalan voima löytyy hiljaisesta, hienosta äänestä.

Mooses, Elia ja Johannes Kastaja todistavat kaikki nähneensä Jumalan luonteen luolasta käsin. ”Luola” on ainoa merkki, joka annetaan pahalle ja avionrikkokaiselle sukupolvelle. Jeesus puhui ”avionrikkokaisesta ja pahasta sukupolvesta”, joka on tutkivan tuomion ”viimeisten päivien” sukupolvi. Tämän sukupolven merkinä oli profeetta Joonas, joka oli viettänyt kolme päivää luolassa — valaan vatsassa.

Ja kun kansaa kokoontui paljon yhteen, hän alkoi sanoa: Tämä on paha sukupolvi; se tavoittelee merkkiä, eikä sille anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonaan merkki. Sillä niin kuin Joonas oli merkinä niineveläisille, samoin myös Ihmisen Poika on oleva tälle sukupolvelle. Luuk. 11:29, 30.

Joonas oli valaan vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, samoin kuin Jeesus oli haudassa kolme päivää. Joonas oli merkki, ja niin on myös Jeesus. He edustavat ylösnousemuksen merkkiä, joka tietenkin seuraa kuolemaa.

Silloin muutamat kirjanoppineista ja fariseuksista vastasivat hänelle sanoen: Opettaja, me tahdomme nähdä sinulta merkin. Mutta hän vastasi ja sanoi heille: Paha ja avionrikkokais sukupolvi etsii merkkiä, eikä sille anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonaan merkki. Sillä niin kuin Joonas oli kolme päivää ja kolme yötä valaan vatsassa, niin myös Ihmisen Poika on oleva kolme päivää ja kolme yötä maan sydämessä. Niiniven miehet nousevat tuomiolla yhdessä tämän sukupolven kanssa ja tulevat sen tuomitsemaan, sillä he tekivät parannuksen Joonaan saarnan vaikutuksesta; ja katso, tässä on enemmän kuin Joonas. Matteus 12:38–41.

Jos ymmärrämme historian toistumisen periaatteen yhdessä sen tosiasian kanssa, että koko pyhä historia osoittaa maailman loppuun, silloin Joonas sekä Kristuksen kuolema, hautaaminen ja ylösnousemus ovat nyt Jumalan kansalle sekä ”merkki” että sanoma. Kun Joonas heitettiin ulos valaan vatsasta, hän julisti sanoman, samoin kuin Kristuksen ylösnousemuksen sanoma julistettiin välittömästi, kun enkeli vieritti pois kiven luolalta, jossa Kristus oli. Ne, joita Mooses, Elia, Joonas ja Kristus edustavat, eivät kuvaa ainoastaan Jumalan ”viimeisten päivien” kansaa, vaan myös sitä sanomaa, jonka kukin heistä antoi.

Joonan merkkiin sisältyy luolakokemus, jossa Kristuksen armollinen luonne ilmenee. Sama armo, jonka Jeesus osoitti Elialle, osoitettiin myös Joonalle tämän paetessa vastuutaan julistaa sanomaa. Joonasta olisi vielä paljon sanottavaa, mutta nyt on käsiteltävä muita kohtia.

Luola merkitsee muun muassa kuolemaa ja ylösnousemusta. Jumalan liittokansa viimeisinä päivinä on useiden todistajien perusteella tunnistettu sellaiseksi, joka on ollut kuollut ja sitten herätetty eloon. Kristityn täytyy tietenkin syntyä uudesti nähdäkseen Jumalan valtakunnan, ja tämä merkitsee vanhan lihallisen ihmisen kuolemaa, mutta profeettallisesti se merkitsee enemmän. Se puhuu sanomasta, joka pysäytetään kulussaan. Elia lakkasi julistamasta sanomaa, Joonas pakeni sanoman julistamista. Johannes heitettiin vankilaan ja teloitettiin. Jeesus ristiinnaulittiin.

Joonaan merkki ei sen vuoksi tarkoita pelkästään kuolemaa ja ylösnousemusta, vaan se tarkoittaa sanoman kuolemaa ja ylösnousemusta, ja kaikki ne sanomat, joita Jumalan sanassa esikuvallisesti kuvataan, edustavat sitä viimeistä varoitussanomaa, jonka Isä antoi Jeesukselle, joka sitten antoi sen Gabrielille, joka sitten antoi sen profeetalle, joka sitten kirjoitti sen ja lähetti seurakunnille. Jumala oli valmis päättämään sanoman ja aloittamaan alusta Mooseksen luolakokemuksessa. Elia päätti työnsä sanansaattajana ja pakeni luolaan. Joona pakeni Tarsisiin. Johannes Kastaja murhattiin, samoin Jeesus. Kaikki nämä todistukset on tuotava Ilmestyskirjaan ja asetettava keskinäiseen sopusointuun. Daniel ja Ilmestyskirja ovat kaksi kirjaa, mutta ”Jeesuksen todistus” osoittaa, että ne ovat myös yksi kirja. Niillä on samat ominaispiirteet kuin Raamatulla. Kaksi kirjaa, jotka muodostavat yhden kirjan, ja kaksi kirjoittajaa, jotka edustavat kahta todistajaa.

Daniel, Babylonin ja sittemmin Meedo-Persian vanki, kuoli vertauskuvallisesti, kun hänet heitettiin leijonain luolaan. Joona kuoli vertauskuvallisesti, kun valas nieli hänet. Johannes Ilmestyksensaaaja kuoli vertauskuvallisesti, kun hänet heitettiin kiehuvaan öljyyn. William Miller kuoli, mutta hänellä on lupaus, että enkelit odottavat hänen haudallaan vanhurskaiden ylösnousemusta. Future for America -palvelutyö kuoli vertauskuvallisesti 18. heinäkuuta 2020.

Viimeinen varoitussanoma asetetaan siihen asiayhteyteen, että paavillisen vallan kuolinhaava paranee. Haavan paraneminen on Ilmestyskirjan lukujen kolmetoista ja seitsemäntoista erityinen aihe. Kun kuolinhaava on parantunut, ylösnoussut paavius tulee olemaan Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa kuvattu kahdeksas valtakunta. Se tunnistetaan kahdeksanneksi, joka on niistä seitsemästä. Kahdeksan on ylösnousemuksen vertauskuva, sillä ympärileikkaus liitosuhteen sinettinä tuli toimittaa kahdeksantena päivänä poikalapsen syntymän jälkeen. Kristillisessä taloudenhoidossa tuo toimitus korvattiin kasteella, ja kaste edustaa Kristuksen kuolemaa, hautaamista ja ylösnousemusta. Kristus nousi ylös seitsemännen päivän jälkeisenä päivänä. Sen tähden hän nousi profeettallisesti ylös kahdeksantena päivänä. Tuhannen vuoden levon jälkeen uudeksi tehty maa nousee ylös kahdeksantena vuosituhantena.